

"Jaagt de vrede na met allen."

Hebr.12:14a

Dat wij "jagers" zijn is duidelijk. Of wij jagers naar de vrede zijn, staat te bezien. Ons gejaagde leven staat in het teken van de jacht naar eer, geld, goed en lust.

Ik ben verdoold op deze jacht,
Die wereld heeft mij bedrogen;
Genoegen heb ik zeer geacht,
Mijn waan heeft mij belogen;
Rijkdom en lof heb ik bemind
Ende ijdelheid uitverkoren.
Al jagende ben ik dus verblind
Ende heb mijnen weg verloren.

Brugman.

Het leven een jacht. Een jacht op een ademtocht..een morgenwolk.
Ijdelheid der ijdelheden.
De Hebreënbrief is een predikatie voor de gemeente. Een boodschap voor het erfdeel des Heeren. 't Is de boodschap van het gebod: Dat gij gelooft in Degene, die de Vader gezonden heeft, en elkander liefhebt..
De gemeente, die beleed dat Jezus Christus de Zoon van God is, gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.
Jaagt de vrede na, joodse christenen.
Vrede najagen? Wij hebben toch vrede? Is dat waar? Of denken wij misschien dat de vrede een tuiltje bloemen is? Denken we dat ruikertje even te plukken uit ons tuintje?
Geen sprake van. Die liefdegeur van de vrede moet je in het moeras van Adam niet zoeken.
Lezer..je moet niet denken dat ik voor oorlog

en kernbommen ben. Een christen is een vreedzame. Toch ben ik bang dat de vrede waar het I.K.V. het zo druk mee heeft, een stinkzwam is uit het moeras van de gevallen mens.

Men spant de paarden achter de wagen...eerst vrede met elkaar en dan zal de vrede met God wel komen.

Het Woord noemt zulk een inbeelding: Vrede, vrede en geen gevaar. Er is geen rekenen met het haastig verderf dat ons zal overkomen.

't Is te hopen dat we geen oorlog zullen moeten meemaken. Laten we hopen op de laatste oorlog. Niet de oorlog door mensen...maar de oorlog van het Lam. Het Lam zal verderven die de aarde verdierven.

Het Lam zal komen met Zijn vele duizenden engelen.

Deze laatste oorlog staat minder in de belangstelling dan een eventuele oorlog met de russen.

Daar komt nu het Woord tot de gemeente: Jaagt de vrede na met allen.... Jagen? Is die vrede dan op de vlucht?? Welja, laten we het zo maar stellen. De vrede is als een vluchtend hert. Waarom vlucht de vrede? Omdat de vrede het niet vinden kan bij de onruststokers.

De vrede heeft het benauwd. Waarom?

Omdat wij het zelf menen te kunnen regelen en de deur voor de vrede gesloten houden.

Er is geen vrede met God en de naaste zonder Golgotha. De vrede buiten Jezus blijft een verwarde droom.

Het doet me denken aan "De Laatste brief":

De wereld scheen vol lichtere geluiden
En een soldaat sliep op zijn overjas.
Hij droomde lachend dat het vrede was
Omdat er in zijn droom een klok ging
luiden.

Er viel een vogel die geen vogel was
Niet ver van hem tussen de warme kruiden.
En hij werd niet meer wakker want het gras

Werd rood, een ieder weet wat dat beduidde.

Het regende en woei. Toen herbegon
Achter de grijze lijn der horizon
Het bulderen--goedmoedig--der kanonnen.

Maar uit zijn jas, terwijl hij liggen bleef,
Bevrijdde zich het laatste wat hij schreef:
Liefste, de oorlog is nog niet begonnen.

Wij, bekeerde en onbekeerde mensen, menen
vrede te hebben.

We vergeten het Woord over ons bestaan: Hate-
lijk zijnde en elkander hatende.

Dáárom is de vrede op de vlucht.

Hoe dan: Jaagt de vrede na met allen? Daar is
nu de Hebreënbrief vol van.. Van het geloof
in de Heere Jezus Christus.. Van het blijven
bij de onwankelbare belijdenis van de hoop.
Van het blijven bij de genade.

Alleen door te mogen blijven bij het geloof
en de genade van onze Heere Jezus Christus,
jagen wij naar de vrede met elkander.

't Geloof is een levende relatie met Hem.

't Geloof is geen dood paspoort.

't Geloof is opstaan..al vallen we duizendmaal.

't Geloof brengt mee de vermaning en tucht.

't Geloof hoort de stem: Leert van Mij dat Ik
zachtmoedig ben en nederig van hart.

Uit de vrede met God vloeit de vrede met
elkander.

Wat gebeurt er, als we verachten in geloof
en genade? Wel, dan komt de bittere wortel
naar boven. De wortel van ons verdorven hoog-
moedig bestaan. Dan is er twist en tweedracht.
Dan zoeken we onszelf. Dan verbijten en ver-
eten we elkaar. Dan zijn we met al onze lievig-
heid en vredelievendheid, opgeblazen ballonnen.
Een kleine speldeprik...en alles klapt uit
elkaar.

Een nieuw jaar is begonnen. Een medebroeder
schreef me: Met Christus heeft het oude jaar

afgedaan en is het nieuwe jaar begonnen..
Dat zijn goede woorden, woorden van geloof.
Het doet mij denken aan de tegenhanger van het:
Ik, ellendig mens.. En dan: Ik dank God, door
Jezus Christus.

In dit nieuwe jaar geldt: Jaagt de vrede na met
allen.

Vrede, die alleen kan groeien uit de vrede met
God door het bloed des kruises.

Zo is het najagen van vrede niet het zoeken
naar een madeliefje op eigen akker..ganselijk
niet.

Het najagen van vrede is anders niet dan het
blijven bij de genade van de Heere Jezus
Christus. Hij is onze Vrede en door Hem zullen
wij allerlei vrede bewaren.

Aangezien wij zulke ellendelingen zijn dat we
de vrede in onszelf zoeken en najagen, worden
wij bij deze vermaand om te zien op onze Heere
en Heiland.

Hij heeft het gedaan. Die als Hij gescholden
werd, niet wedschold, en als Hij leed, niet
dreigde.

Hij geloofde volkomenlijk in God en schiep
alzo vrede en waarheid.

Welaan, lieve lezer..het is nieuwjaar geworden
op Golgotha en in de hof van Jozef van Ari-
mathea. Laat ons dan feesthouden.

Niet in de oude zuurdesem van onze vredelievend-
heid, maar in de ongezuurde broden der waar-
heid en oprechtheid.

Want ook ons Pascha is voor ons geslacht,
namelijk Jezus.

Zijn Naam is Vredevorst. Hij kan en wil en
zal... Zo alleen zullen wij God zien.

D.C.O.

*